

Er twinkelt optimisme in haar ogen. Zelfs als ze praat over de «downs» in haar loopbaan, blijft de spontane glimlach. Zoontje Filip zit stil naast haar, luistert blijkbaar mee. Hij is het gewoon dat een onbekende meneer met moeke praat. Maar weet wellicht nog niet dat hij een beroemde moeder heeft, die luistert naar de naam Marva. Omdat wij wisten dat ze een «kind van de zee» is, kozen we Marva als eerste in een reeks bijdragen over vedetten die aan onze kust hun loopbaan begonnen. Of hier inspiratie vonden, die hen naar het sukses bracht.

Marva

In volle oorlog werd Marva in De Haan geboren: 23 maart 1943. Enkele jaren later vestigt de familie Mollet zich te Antwerpen. Maar ook daar is de lokroep van het Noordzeestrand te horen: vijf jaar later is Blankenberge de nieuwe woonplaats. Daar groeit Marva op, haar ouders baten er in de Molenstraat een handelszaak met standing uit.

Het bakvisje van dertien zegt zekere dag dat ze erg graag zangeres wil worden. Goed, meent vader Mollet, maar dan eerst scholing. Elke week trekt ze naar Brugge waar ze onder leiding van Hilmer Verdin zingt bij het «Brugs Madrigalenkoor». Dan verandert er iets in haar stem en in het koor kan men haar niet meer gebruiken. Ze waagt de eerste stap en treedt op met het orkest J. Kerremans. Zo maakt ze kennis met het podium en het publiek en maakt spoedig naam als orkestzangeres.

De lange, harde leerschool volgt wanneer Marva, ontdekt door de bekende manager Bylois, een reeks toernees onderneemt. Het gaat naar Duitsland en Frankrijk, opreden in casino's te Bern, Travemünde, Zurich. Terug in Vlaanderen komt de eerste platenopname: «Geef me nog een kans». Het wordt een bestseller. Drie jaar lang reist ze door Vlaanderen, is een veel gevraagde zangeres, en toch betekent het de doorbraak niet. Er volgen enkele zwarte schijfjes, maar de kwaliteit lijkt dat niet, de nummers zijn niet best gekozen, en de naam Marva begint minder klank te krijgen.

Het is in deze periode dat Marva een nieuwe officiële naam krijgt: mevrouw Walter Vandenbussche. Haar platenfirma vreest dat zij met het zingen zal ophouden en «geeft haar de vrijheid terug», zoals dit in vaktaal heet. De jonge dynamische platenfirma Cardinal geeft haar een nieuwe kans, het wordt

«Het Liedje van de Zee». Een sukses, maar een alleenlopertje, zodat ook dit de grote doorbraak niet is. En er zijn inmiddels nog andere zorgen voor Marva: zij wordt de trotse moeder van een flink zoontje.

Dan denkt ze er aan haar zangcarrière vaarwel te zeggen. Er moeten nog enkele kontrakten afgewerkt worden, o.m. te Kortrijk. Het komt er tot een praatje met Carl D'Hondt, dj bij radio West-Vlaanderen. Die haar aanzet een nieuwe kans te wagen. Echtgenoot en zakenman Walter spant zich ook in voor de nieuwe start.

Alles wordt gezet op het (eerder beruchte) Canzonissima. De jury is van oordeel dat Marva niet goed genoeg is om in finale te komen. Het publiek beslist er anders over. «Een eiland in groen en blauw» wordt een topper van formaat: 30.000 zwarte schijfjes gingen zó van de hand. Een nieuw sukses is de Europabeker te Knokke, met «Montezuma».

Er komt een eerste langspeelplaat, en Marva gaat werken met een vast orkest: «The Twilights» o.l.v. Gerd Franck. Haar platenfirma is in de wolken, Marva «verkoopt». Ze krijgt een

HOUDT MEER VAN NOORDZEESTRAND

eigen radioprogramma bij de B.R.T. Ze heeft een fanklub met meer dan 4.000 leden. Men noemt haar de «first lady» van het lichte lied in Vlaanderen. «Fiesta» wordt een topsukses, na de proefplaat worden er door de platenhandelaars onmiddellijk 10.000 schijfjes besteld. Met deze schlager wordt Marva nummer één bij de top-tien der Nederlanden. En nu is het wachten of het nieuwe plaatje dat in november op de markt komt.

Ze heeft helemaal niets van een vedette. Al haar charme ligt in haar eenvoud. Het is prettig praten met Marva, je denkt steeds aan haar liedje «Laat ons goede vrienden zijn». Of ze zelf haar liedjes kiest? Het antwoord is één en al entoesiasme: mijn platenfirma laat mij de keus. Natuurlijk luistert ze naar beroepslui, mensen die weten hoe een tekst, een melodie kans heeft in te slaan. Eens de keuze gedaan wordt er met ze'n allen nog flink gedokterd. Het sukses ligt soms aan één enkel zinnetje!

Natuurlijk vindt ze het prettig sukses te hebben. Vooral omdat het geen goedkoop sukses is. Er werd een lange

weg afgelegd, met vaak hopeloos zoeken naar goede teksten. Nu meent Marva de gulden middenweg gevonden te hebben: een kompromis tussen tekst en muziek, waarbij alle banaliteit geweerd wordt, maar vlot genoeg om het bij het publiek «te doen».

En dan volgt voor ons een belangrijke vraag: of ze nog van de kust houdt, nu ze in het binnenland woont? Marva: nou, we zitten hier toch in Blankenberge! Telkens we de kans zien, komen we naar zee. Hier voelen wij ons thuis. Geen tijd voor verlof in het buitenland.

Dus voor Marva geen «eiland in groen en blauw»? Nee, ze houdt het bij het «liedje van de zee». Echt, ik zing dit liedje, dat nu reeds vier jaar oud is, nog bij elk optreden. En het blijft bijval kennen!

Als je morgen Marva hoort zingen «waar ik ook mag komen, zal ik blijven dromen, van mijn heerlijk gouden Noordzeestrand», weet dan dat het waar is.

H.M.

DAN VAN EEN EILAND IN GROEN EN BLAUW